

KAR KUYUSU

BİR

Aklı başında bir insanın bugüne kadar artık çoktan öğrenmiş olması gerekirdi. Yüzlerce kere televizyonda anlatmışlar, gazetelerde yazmışlar, listeler yapmışlar ve hatta aklımıza iyice girsin diye resimler bile çizip göstermişlerdi. Ama yine de böyle durumlarda beynimin panik bölgesi kontrolü ele geçiyordu, bildiğim her şeyi unutuyordum ve saçma sapan şeyler yapıyordum.

Salı sabahıydı ve saat daha on bile olmamıştı. Sandalyemde arkaya kaykılmış keyifli keyifli esnerken birdenbire yer titremeye başladı ve binlerce metre derinden korkunç bir uğultu yükseldi. Daha ne olduğunu anlayamadan dükkândaki her şey sallanıp birbirine vurmaya başladı. Dört bir yanımdan öy-

le bir gürültü çıkıyordu ki, bir süre sonra yerin altından yükselen uğultuyu bile duyamaz oldum. Derhal böyle bir durumda kesinlikle yapılmaması gereken ne varsa hepsini sırayla uygulamaya başladım. Öncelikle yerimden hiç kıpırdamadım, hatta esnemek üzere açılmış olan ağzımı bile kapatamadım. Hareket etmek, ayağa kalkıp kapıya koşmak ya da yere yatıp sağlam bir şeyin altına saklanmak uğursuzluk getirebilirdi. Tavanın başıma çökmesini veya duvarların üzerime devrilmesini istemiyordum, onun için en iyisi hiç kıpırdamamaktı. Sonra yavaş yavaş ona kadar saymaya başladım. Eğer ona geldiğimde bu kâbus hâlâ bitmediyse, en baştan başlayıp bu sefer yirmiye kadar saymam gerekiyordu. Ama zaten ona geldiğimde hâlâ bitmediyse, halimiz berbattı ve sayı saymak yerine fazla can çekişmeden ölmek için dua etmeye başlamak daha faydalı olurdu.

Yerin titremesi durduğunda kaçta kadar saydığımı farkında bile değildim. Nefesimi tutup bittiğinden emin olmaya çalıştım, ama hâlâ her şey sallanıyormuş gibi geliyordu. Kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Sonra yavaş yavaş tekrar nefes alıp vermeye başladım, yumruklarım gevşedi, başımı çevirip Ali Usta'ya baktım. Musluğun altında yattığı yerden doğrulmuş, elinde yağ içinde bir İngiliz anahtarı, ters ters yukarıya bakıyordu. Zavallı kullarını böyle korkutmanın ne alemi vardı şimdi, der gibiydi.

“Dışarı çıksak mı Ali Usta, bir tane daha gelir mi?” diye seslendim.

“İçin rahat edecekse sen çık abla,” dedi. “Ama ne kadar bekleyeceksin ki? Kör ayazda bir saat sokakta durursun hiçbir şey olmaz, sonra gece uykunda tekrar geliverir, Allah korusun.”

“Sen de haklısın Ali Usta,” dedim, ama yine de kendimi dışarı atmak istiyordum. Uzanıp vitrini dükkândan ayıran ye-

şil kadife perdeyi araladım ve dışarı bakındım. Kahramanı karşı duvarın dibindeki en sevdiği kuytu köşesinde uyuyordu. Köpekler depremleri önceden hisseder derler, ama bizimkinin ruhu bile duymamıştı. Onun haricinde, sokakta in cin top oynuyordu. Burayı sokaktan saymak çok doğru değildi aslında. Benim dükkân, herkesin “mahalle” dediği İhlamur Sokağı'nın yan tarafında, hayatları boyunca burada yaşamış insanlarla Beyoğlu'na gezmeye gelenlerin arasındaki sınırda kalıyordu. Kapımın önünden, arkasında ne olduğunu hiç kimsenin bilmediği yüksek bir duvarla yanyana dizilmiş apartmanların arasına sıkışmış, arabaların sığamayacağı kadar dar bir yol geçiyordu. Bu yol hafta sonları gelenler yüzünden o kadar kalabalık olurdu ki, insan selini yararak bir ucundan öbür ucuna yürümek dakikalar sürerdi. Ama şimdi ortalıkta hiç kimse yoktu. Hatta sabah kepenkleri kaldırdığımdan beri bir Allah'ın kulunu görmemiştim. Sanki herkes benden habersiz ülkeyi terk etmiş gibi bir his kapladı içimi. Eskiden deprem olduğunda insanlar evlerinin önünde beşer onar kişilik gruplar halinde sohbet ederek bekler ve en az bir yarım saat boyunca kapalı yerlere girmezdi. Yaşlılar eczanelerin önüne atılan sandalyelere oturup tansiyonlarını ölçtürürdü. Demek ki artık böyle ufak tefek depremler kimsenin umurunda değildi. Tek başıma kapının önüne çıkıp bir sigara yaksam mı diye düşündüm, ama kendimi tuttum. Dışarısı buz gibiydi ve günde bir taneye indirmiş olduğum sigara hakkımı hemen harcamak istemiyordum.

Güne depremlerle başlamak hayra alamet değildi, ama yine de keyfim yerindeydi. Hatta sabah evden çıkmadan önce ruj sürmeyi bile düşünmüştüm, sonra da geç kalırım diye vazgeçmiştim. Zaten Berna'nın dediği gibi, makyaj yapmak yerine kafama tavuskuşu tüyleri takıp dolaşsam bile daha az acayip görünürdüm. Keyfim yerindeydi, çünkü onbeş dakika

önce Tibet aramıştı. Bir gün önce numaramı sorduğunda beni arayacağına inanmak istememiştim, ama aramıştı işte. “Sabah kahvesine geleceksin, değil mi?” diye sordu. Ben de musluğu tamir ettirdiğimi, bitince belki çıkabileceğimi söyledim. “Tamam bekliyorum,” dedi. Hepsi bu kadardı. Ama telefonu kapadığımda avuçlarımın içi alev alev yanıyordu ve durup dururken bu kadar heyecanlanmış olmama anlam veremiyordum. Heyecanlanacak bir şey olmadığına, aklımdan geçenlerin saçma sapan şeyler olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Tekrar Ali Usta’ya döndüm. “Sen işini yaparken ben bari bir Tünel’e kadar gidip gazete filan alsam...”

Ali Usta’nın mavi tulumlu gövdesi benim mutfak niyetine kullandığım bölmeye sığmamıştı ve şişko bacakları kapıdan dükkânın içine taşmıştı. Kafasını kaldırmadan homurdandı. “Aman abla, çok geç kalma. Ben senin müşterilerinle konuşmayı beceremem, ekmeğinden ederim sonra.”

Paltomu sırtıma geçirirken, “Merak etme, gelen giden olmaz bu saatte,” dedim. Kapıyı açtığımda sert bir rüzgârla burun buruna geldim. Dışarı adımımı atar atmaz tokat yemişim gibi yanaklarım yanmaya başladı. Kaldırımında, tam dükkânın kapısının önünde kapkara bir karga beni bekliyordu. Bu çirkin kuş birkaç gündür buralardaydı ve dükkâna her girip çıktığımda karşıma çıkıyordu. Simsiyah gözleri, tüyleriyle aynı renk olduğu için ne tarafa baktığımı kestiremiyordum, ama beni görüyorsa da çok fazla umurunda değildim. Etrafindan dolaşmaya çalışırken birdenbire havalanıp dükkânın tabelasının kenarına kondu. Tabela rüzgârın şiddetiyle gıcirtılar çıkarak sallanıyordu. İnşallah yoldan geçen birinin kafasına düşmez, diye geçirdim içimden. Sonra da, dükkân açıldıktan sonra ismini değiştirmek acaba uğursuzluk getirir mi, diye düşündüm. Maya ismini bir filmde çalmıştım; her ne kadar

benim dükkâna çok yakıştıramadıysam da, iki ayağım bir pa-buca girmişken aklıma daha güzel bir isim gelmemişti. Müş-teriler dükkânın adını görünce Güney Amerika medeniyetle-rinden esinlenme etnik takılar yaptığımı zannediyorlar, ama içeri girince hayal kırıklığına uğruyorlardı. Doğruyu söyle-mek gerekirse, aslında sadece bir müşteri öyle zannetmişti. Ama dükkân açıldığından beri kapıdan içeriye on yedi kişinin girdiğini, bunların on birinin müşteri olduğunu ve sadece ikisinin bir şeyler satın aldığı düşününce, bir kişinin kafası-nın karışması o kadar da önemsiz sayılmazdı.

Bundan böyle kapıdan girenlerin sayısını aklımda tutma-maya karar verip paltomun yakalarını kaldırdım ve yola ko-yuldum. Kahraman'ın yanından geçerken durup sarı tüyleri-ni okşadım. Uykucu ihtiyar keyifle başını kaldırıp çenesinin altını da kaşıyarak izin verdi ve sonra hiç istifini bozmadan kaldığı yerden uykusuna devam etti. İstiklal Caddesi'ne çıkan ara sokaklarda ilerleyip dükkândan uzaklaştıkça etrafımda tek tük insanlar belirmeye başladı; ana caddeye çıktığımda ise ar-tık her yer insan kaynıyordu. Gece yağın yağmur yüzünden yoldaki çukurlar ve parke taşlarının araları su birikintileriyle dolmuştu. Çamura batmamaya çalışırken ilerlemek zaten zordu, bir de üstüme doğru yürüyenlerden ve önümde kağ-nı hızıyla gidip yolunu kesenlerden kurtulmaya çalışırken sürekli yönümü değiştirmek zorunda kalıyordum. Biraz yü-rüdükten sonra kalabalıktan o kadar yoruldu ki, dışarı çık-tığıma pişman oldum. Çevremden dolanıp geçmeye çalışan-lara aldırmadan yolun ortasında kaskatı durdum ve önce yol-daki huzursuz insan sürüsünün sesini tamamen kapattım beynimde. Geriye sadece binlerce çamurlu ayakkabının, bo-tun ve çizmenin ıslak taşlara çarparken çıkardığı boğuk patır-tı kaldı. Sonra dikkatimi toplayıp o sesi de silip attım kafam-dan. O zaman ortalık iyice sakinleşti ve rahat rahat soluk alı-

nabilecek bir kıvama geldi. Tekrar yürümeye başladığımda, gökyüzünde kocaman kümeler halinde şekilden şekile girerek Taksim'e doğru süzülen kapkara bulutların havayı yarar-ken çıkardığı sesi duyabiliyordum artık. Konsolosluğun duvarının köşesindeki satıcının pişirdiği kestanelerin çıtırtısı ve kokusu sardı etrafımı. Uzakta bir yerde, sesi ilkokuldaki müzik öğretmenimizin bütün sınıfa zorla aldırıldığı yeşil plastik melodikalara benzeyen bir müzik aletiyle garip bir şarkı çalıyordu birisi. Kulağıma gelen melodinin ne olduğunu anlayamadım, zaten bir sürü yanlış nota karışıyordu araya, ama yine de hoşuma gitti. Keyfim yerindeyken ve beynimin içinde çok fazla hareket yokken, etrafımdaki hoşuma gitmeyen sesleri ve görüntüleri böyle kapatabiliyordum. Bu normal bir şey miydi ya da benden başkaları da yapabiliyor muydu bilmiyordum, ama sanki herkesin sahip olduğu bir beceriymiş gibi geliyordu bana. Kimseye sormamıştım. Bir de çok küçükken, salonda pencerenin kenarına çekip üstüne tırmandığım bir sandalyeden dışarıyı seyrederken yaşadıklarımın normal olduğunu, herkesin başına geldiğini sanırdım bir zamanlar. Apartmanımızın önündeki bahçe duvarının öte yanı birdenbire değişiverirdi gözlerimin önünde. Sanki görünmeyen bir el kocaman bir resimli kitabın sayfasını çevirmiş gibi, önümdeki asfalt yol ve kaldırımın kenarına dizili ağaçlar ortadan kaybolur; yerine geniş bir liman, kıyıya yanaşmış eski püskü gemiler ve el arabalarıyla yük taşıyan hamallar belirirdi. Gemilerin arkasında ufka doğru uzanan koyu gri ve dalgalı bir deniz olurdu. Birini çağırıp gördüklerimi göstermeye kalkıştığımda, kafamı daha çevirmeye fırsat bulamadan o görünmez el sayfayı geri çevirir ve sokağımız bahçe duvarının öte yanına geri dönerdi. Bu durumun son derece doğal olduğunu zannederdim; öyle olmadığını öğrenmem epey bir zaman almıştı. Belki de benim beynim başkalarında olmayan

bazı özelliklere sahip, diye düşünmek hoşuma giderdi. Belki daha önceki hayatlarımdan birinden kalma bazı görüntüleri hatırlayabiliyordum ama büyüdükçe bu yeteneğimi kaybetmiştim. Yerine çok daha faydalı başka yetenekler kazanmıştım: mesela tek başıma ve hiçbir şeye tutunmadan ayakta durmak, hayal kırıklıklarıyla başa çıkmak, ya da gecenin bir yarısı buzdolabındaki son kullanma tarihi geçmemiş sınırlı sayıda yiyeceklerle karnımı doyurmak gibi... Seçme hakkım olmadan edindiğim becerilerimi düşünerek Tünel'in girişindeki gazeteciye kadar yürüdüm. Köşe yazıları için bir Radikal, ıvır zıvır haberler için bir Hürriyet ve bir paket de kısa beyaz Marlboro alıp geri dönüyordum ki cep telefonum çaldı. Telefonun ekranına bile bakmadan arayanın Berna olduğunu biliyordum. Alo der demez on dokuzuncu kattaki ofislerinin nasıl sallandığını anlattıktan sonra babamı arayıp aramadığımı sordu.

“Fark etmemiştir bile o,” dedim. “Niye durup dururken telaşlandırayım ki adamı şimdi?”

“Bu hafta hiç konuştunuz mu? Sesini duymuş olursun işte, fena mı?”

İçimden, o kadar meraklıysan sen ara, demek geçti ama yüzüne böyle bir şey söyleyemezdim. Çok ayıp olurdu. Berna'nın böyle özel durumlar için bir aranması gerekenler listesi vardı. Oğlundan ve benden birkaç kişi sonra, sıra babama da geliyordu. Oysa babam Berna'yı yolda görse kafasını çevirip yürümeye devam ederdi. Sanırım tehlike karşısında Berna'nın annelik damarı kabarıyordu ve kendinden çok başkaları için endişeleniyordu.

Kapalı bir yerde olmadığımı fark eden Berna, niye dükkânı boş bırakıp dışarı çıktığımı sordu.

“Boş bırakmadım ki,” dedim. “Ali Usta var.”

“Ustaya dükkân emanet edilir mi hiç?”

“Nerdeyse çocukluğumdan beri tanıyorum adamı. İnan benden daha iyi bakar dükkânıma.”

“Sen yine de öyle sahipsiz bırakma. Kısmeti kapanır, derler. Bana bak, bu soğukta kendine dikkat et, sokaklarda fazla dolaşma olur mu? Hem grip salgını da var diyorlar. Bizim ofiste üç kişi şifayı kaptı bu hafta.”

“Merak etme, geri dönüyordum zaten,” dedim. Biraz sonra tekrar dışarı çıkıp Tibet’le buluşmaya gideceğimi söyleyemedim. Tibet’ten hiç söz etmemiştim Berna’ya ve bu yüzden sinsi bir suçluluk duygusu usul usul içimi kemiriyordu. Bugüne kadar ondan hiçbir şey gizlememiştim; ama bunu anlatmak, kafamda önemsizleştirmeye çalıştığım karmaşık hisleri iyice alevlendirecekti. Berna aklımdan geçenleri bilse anlatmamamı anlayışla karşılar, diye kendimi avutmaya çalıştım.

Dükkâna döndüğümde Ali Usta’nın karşısında hiç tanımadığım bir kadın vardı ve belli ki ikisi de uzun bir süredir benim dönmemi bekliyordu. Ben içeri girer girmez Ali Usta, “Abla bu hanım seni sordu,” dedi. “Musluk da tamam, benden başka bir isteğin yoksa ben gideyim artık.”

Parasını verene kadar akla kararı seçip, uzun uzun dil dökükten sonra, Ali Usta’yla komik denecek kadar ucuz bir fiyat üzerine anlaşip hellaleştik. Onu uğurlayana kadar kadın hiç konuşmadan beni bekledi. Müşteri olmadığı her halinden belliydi. Dört bir yanını saran takılara bakmak yerine gözlerini benden ayırmıyordu. Sürekli bana bakmasından rahatsız olmuşum, ama belli etmemek için kibar kibar gülümsedim. O sırada tek isteğim, tanımadığım bu kadından bir an önce kurtulup saatlerdir beklediğim sabah sigaramı yakabilmektir.

Dükkânda ikimiz baş başa kalınca, “Hay Allah, sizi de çok beklettim,” dedim.

“Kusuruma bakmayın Nur Hanım,” dedi kadın. “Daha önce ziyaretinize gelemedim.” Kumlu ve kalın bir sesi vardı. Adımı biliyor olması moralimi bozdu, sigarama bir an evvel kavuşamayacaktım.

“Asıl siz benim kusuruma bakmayın,” dedim. “Kim olduğunuzu çıkaramadım.”

Bana doğru bir adım attı. Duvarın gölgesinden çıkınca, sandığım kadar yaşlı olmadığını fark ettim -ya da yaşına göre çok genç görünüyordu. Beyazlaşmaya başlamış boyasız saçlarını ensesinde sımsıkı toplamıştı. İnce bir çizgi gibi suratını kesen sert bir ağzı ve demir rengi gözleri vardı. Üzerindeki-ler sanki naftalin dolu bir sandıkta en az otuz yıl kapalı kalmıştı. Kendisi de sanki en son otuz yıl önce sokağa çıkmış gibi tedirgindi.

“Hiç karşılaşmadık ki, nerden tanıyacaksınız. Ben üst katta oturuyorum, Melike Berdanoğlu. Kocamı kaybettiğimden beri kızlık soyadımı kullanıyorum, ama hâlâ kapının zilinde yazan ismi değiştirmeye fırsat bulamadım. Ama bundan size ne, değil mi? Dükkânınız hayırlı uğurlu olsun demek için şöyle bir uğrayayım dedim. Aslında kaç gündür aklımda, ama bir türlü fırsat bulup evden dışarı çıkamadım.” Sanki içeri daha yeni girmiş gibi etrafına bir göz gezdirdi. “Pek güzel olmuş. Burasının temizlenip adam edilebileceğini söyleseler, gözlerimle görmeden inanmazdım doğrusu.”

“Çok sağ olun. İnşaat sırasında sizi fazla rahatsız etmedik umarım.”

“Yok canım. Senelerdir pislik yuvasıydı burası, baksanıza şimdi pırıl pırıl olmuş.”

Ben el koyup adam etmeden önce burası gerçekten de pislik yuvası denebilecek bir durumdaydı. Bu üç katlı apartmanın giriş katındaki dükkân babama babasından miras kalmış. Ama bizim ailede kimsenin ticaretle alakası olmadığı için

burayı ne yapacaklarını bilememişler, başlarından atmak için de yıllarca çevredeki esnafa depo niyetine kiraya vermişler. Murat'tan boşandıktan sonra özel ders vererek ve çeviri yaparak yeteri kadar para kazanamayacağımdan ve sonunda aç kalacağımdan korkan babam, kirasını alayım diye dükkânı bana devretmişti. Cesaretimi toplayıp, burayı kendime ufak bir takı dükkânı haline getireceğimi tahmin edememişti. Kiramdan olup elime geçen böyle güzel bir fırsatı mahvettiğim için bana çok kızgındı. Depoyu boşaltıp içini düzeltmek için bankadaki iki kuruş birikmiş paramın da bir kısmını harcadığımı duyduğunda öfkesinden günlerce hiç kimseyle konuşmamıştı.

Sert rüzgâr kapıyı sarsınca Melike Hanım korkuyla yerinden fırladı. Omuzlarında annemin görse manto diyeceği cinsten, küf rengi bir palto vardı. Kalın kumaşın kıvrımlarının arasından çıkan uzun parmakları paltonun iki yakasını boğazının hizasında sımsıkı kavradı. Depremden dolayı sinirleri gergin herhalde, diye düşündüm. Sokağa çıktığımdan beri aklım başka yerdeydi, ama sabahki uğultu aklıma gelince ben de hafiçe ürperdim. “Korkmayın,” dedim, “çok geçti depremin üzerinden, artık artçı filan gelmez.”

“Deprem mi oldu? Ben de kapıda biri var sandım,” dedi. Gözlerini kısmış, ahşap kapının üst yarısını kaplayan kırmızı ve yeşil renkli camlardan dışarıyı görmeye çalışıyordu. Meraklanıp vitrinin perdesini araladım ve ben de dışarı baktım. Sokak hâlâ boştu ve Kahraman sabah uykusuna devam ediyordu.

“Birini mi bekliyorsunuz? Size bir çay ikram edebilir miyim? Maalesef demli çayım yok ama arka tarafta bir su ısıtıcım var, isterseniz poşet çay yapabilirim.”

“Teşekkür ederim kızım, vaktinizi almayayım. Seneler önce babanızla tanışmıştım, hatta kendisinin bize çok yardımla-

rı dokunmuştu. Bu dediğim nerdeyse yirmi beş sene evvel. Fuat Bey’i daha yeni kaybetmiştim...”

Bu konuşma nereye varacaktı, kestiremiyordum ama yeteri kadar nazik davranmadığım için huzursuzdum. Çay konusunda ısrar etmeli miydim, mesela.

“Uzun zamandır burda oturuyorsunuz demek.”

“Doğduğum gündən beri hep burda oturdum. Hatta evlendikten sonra bile kocamla burda oturmaya devam ettik.” Benimle konuşurken arada yan gözle hâlâ dışarıda biri var mı yok mu görmeye çalışıyordu. “Son zamanlarda buraların havası değişti tabii. Eskiden korkudan perdeler açık oturamazdık. Akşam vakti köşebaşlarında haydut suratlı adamlar beklerdi. Neyse ki artık onların soyu kurudu, ama şimdi de sarhoş gençler cirit atıyor geceleri. Haydutlardan daha iyidir, tabii.”

“Merak etmeyin,” dedim, “yakında daha da güzeleşecek buraları.”

“Hiç sanmıyorum. Her gün iki üç tane yeni lokanta açıyorlar bu arka sokaklarda. Ama görürsünüz, yakında hepsi iflas eder, sonra da gidip kendilerine başka bir yer bulurlar. Bence yakında geçecek bu heves. Adam olmaz bizim buraları.”

Kibar kibar gülümsemeye devam ettim. Melike Hanım bana doğru biraz daha yaklaşıp paltosunun cebinin derinliklerinde bir şeyler aramaya başladı. Eli tekrar dışarı çıktığında parmaklarının ucunda kalın, gümüş bir yüzük vardı.

“Nur Hanım, sizin ihtisasınızla ilgili bir şey sormak istiyorum. Acaba bu yüzüğü elden çıkarmak istesem, ne kadar eder? Sizce satmaya değer mi?”

Çok güzel bir yüzüktü. Gümüşten kıvrımlarının arasında sıra sıra minik yakutlar vardı.

“Kapalıçarşı’ya gidip sormaya çekindim,” dedi. “Ordaki-

lerin hepsi düzenbaz. Hem benim gibi yaşlı bir kadın görünce hemen kazıklamaya çalışırlar, değil mi? Onun için önce size akıl sorayım istedim. Öyle çok değerli bir şey değil aslında, biliyorum. Ama yine de içim rahat etmedi.”

“Çok güzel işlenmiş bir yüzük bu, ama inanın ne kadar edeceğini benim anlamam mümkün değil,” dedim. “Ben burada sadece kendi yaptığım takıları satıyorum ve genelde çok değerli taşlarla da çalışmıyorum. Bunun üzerindeki yakutların değerini biçmek için bir kuyumcuya sormak lazım.”

“Size çok zahmet veriyorum ama, yüzüğü size bıraksam, belki siz tanıdığınız, güvendiğiniz bir kuyumcuya sorabilirsiniz benim için. Kusuruma bakmazsınız değil mi?”

Düşünmeden atladım. “Elbette sorarım, siz hiç merak etmeyin.”

Böyle durumlarda hayır diyemeyecek kadar nazik yetiştilmiş olmaktan dolayı annemle babamı hep suçlamışım. Durup dururken üzerime iş almamın ne alemi vardı. Zaten pasaklının tekiydim; büyük ihtimalle aile yadigârı olan bu antika yüzüğü, rahatlıkla kaybedebilirdim. Yüzüğün üzerindeki birbirinin içine geçen ince kıvrımlı motiflere, o motiflerin arasına zerafetle serpiştirilmiş toplu iğne başı kadar taşlara baktıkça iyice içim daraldı. Son derece güzel bir yüzüktü ve bana teslim edilmesi çok büyük bir hataydı.

“Ben de zaten malzeme almak için bu hafta bir gün Kapalıçarşı taraflarına gidecektim,” dedim. Yalandı tabii, en az bir ay idare edecek kadar malzemem vardı hazırda.

“Aman kızım, size bir komşu tavsiyesi, akşamları çok geç vakte kadar kalmayın buralarda. Bakın kış da geldi, hava erkenden kararıyor. Sokaklar artık eskisi kadar tehlikeli değil diyeceksiniz, ama yine de ne olur ne olmaz. Sizin gibi genç bir hanımın karanlıkta buralarda tek başına dolaşması hiç doğru değil.” Ne kadar belli etmemeye çalışsam da yüzüm-

deki ifadeyi fark etmişti sanırım; azarlarçasına ekledi: “Bu kadın niye benim işime burnunu sokuyor diye düşünüyorsunuz, değil mi? Haklısınız valla, ama herhalde anneniz olacak yaştayım. İnsan bu yaşa gelince kendini tutamıyor işte, herkesin işine burnunu sokuyor maalesef.”

Rüzgâr bu sefer de vitrinin camlarına vurup sarsınca Melike Hanım bir kere daha yerinden fırladı. Zaten renksiz olan suratından iyice kan çekilmiş, yüzü kireç gibi olmuştu. Tansiyonu filan mı düştü acaba, diye tedirgin olmaya başladım. Aslında gayet güçlü kuvvetli biriymiş gibi duruyordu ve hiç de hasta bir hali yoktu. Tezgâhın kenarına tutunup dengesini buldu. Nefes alıp verışı hızlanmış, kalın sesi iyice boğuklaşmıştı. “Kusuruma bakmayın, n’olur. Artık her tıkırtıda yüreğim ağzıma geliyor,” dedi. Nefesi düzeline kadar birkaç saniye bekleddikten sonra tekrar doğruldu, paltosunu omuzlarına yerleştirip düzeltti. “Fırsat bulunca lütfen yukarı gelip bir çayımı için, olur mu? Ben bu aralar çok fazla dışarı çıkmıyorum, ama misafir ağırlamayı çok severim. Hatta gelmeden önce haber verirseniz size sıcak sıcak poğaçaya da yaparım, çayın yanına.”

Konuşurken kapıya doğru ilerledi. Renkli camlardan dışarıya bakıp kimseyi görmediğine iyice emin olduktan sonra paltosunun önünü sıkıca kapadı. Kapıyı açar açmaz içeriye buz gibi bir rüzgâr doldu.

Melike Hanım bana dönüp “Siz yine de benim sözümü dinleyin,” dedi. “Hava karardıktan sonra çok dikkatli olun. Geceleri buralarda insanların başına çok kötü şeyler geliyor.”

Daha ağzımı açmaya fırsat bile bulamadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. İçeriye dolduran rüzgârın sesi kesilirken yerimden kalkıp kapıya yürüdüm, burnumu cama dayadım ve biraz önce onun yaptığı gibi ben de dışarıya baktım. Melike Hanım apartmanın yan tarafına doğru hızlı hızlı yürüdü, sa-

ğa sapıp benim görüşümün dışına çıkana kadar da iki üç adımda bir arkasında biri olup olmadığını kontrol etti. Bu tuhaf kadıncağız yalnız başına yaşaya yaşaya kafayı üşütmişti anlaşılır.

Bugüne kadar üst katta yaşayan birisinin varlığını hiç fark etmemiş ve komşularımı hiç merak etmemiş olmam da benim tuhafliğimdi. Dükkânın açılışına kafayı o kadar takmıştım ki, haftalarca gözüm başka bir şey görmez olmuştu. Sonra bir de Tibet hadisesi başlamıştı... Aslında hadise sayılmaz ama neyse. Kapıdan içeri bir müşterinin girmesini beklerken, elimde ya bitmemiş bir çeviri ya da incecik tellere dizdiğim renkli taşlarım, aklım sürekli Tibet'le ilgili uydurduğum senaryolardaydı.

O sırada, Melike Hanım'la tanıştıktan sonra başıma ne belalar geleceğinden ve hayatımın nasıl bir kâbusa dönüşeceğinden haberim yoktu.

Aklımda tek bir şey vardı. Sabah sigaramın zamanı gelmişti.